

enligt FEUF och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (körkortsturism)?

(¹) EGT L 237, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 4, s. 22.

(²) EUT L 403, s. 18.

Talan väckt den 28 september 2010 — Europeiska kommissionen mot Republiken Portugal

(Mål C-470/10)

(2010/C 328/34)

Rättegångsspråk: portugisiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: M. França och I.V. Rogalski)

Svarande: Republiken Portugal

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 56 FEUF och artiklarna 5–7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (¹) genom att behålla kravet på registrering och ackreditering vid portugisiska myndigheter när det gäller tjänster som tillhandahålls tillfälligt av ombud för gemenskapspatent som är lagligen etablerade i en annan medlemsstat och genom att kontrollera yrkeskvalifikationerna för de ombud för gemenskapspatent som reser till Portugal, även när det gäller ett tillfälligt tillhandahållande.

— förplikta Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den angripna portugisiska lagstiftningen hindrar varumärkes- och patentombud som är lagligen etablerade i en annan medlemsstat från att utöva sin verksamhet i egenskap av ombud vid Instituto Nacional da Propriedade Industrial (INPI) i Portugal när de reser till denna medlemsstat för att utföra tjänster åt kunder som har hemvist i en annan medlemsstat, om de inte dessförinnan har godkänts i ett av institutets prov för ackreditering och erkännande.

(¹) EUT L 255, s. 2.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg den 28 september 2010 — Martin Wohl och Ildiko Veres mot Magistrat der Stadt Salzburg

(Mål C-471/10)

(2010/C 328/35)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Martin Wohl och Ildiko Veres

Motpart: Magistrat der Stadt Salzburg

Tolkningsfråga

Ska bilaga X i förteckningen enligt artikel 24 i akten om Republiken Ungerns anslutning till Europeiska unionen (1. Fri rörlighet för personer) (¹) tolkas så, att uthyrning av arbetskraft från Ungern till Österrike inte ska betraktas som utstationering av arbetstagare och att nationella begränsningar avseende anställning av ungerska/slovakiska arbetstagare i Österrike på samma sätt också gäller för ungerska/slovakiska arbetstagare i Österrike som har hyrts ut (och är vederbörligen anställda) av ungerska företag?

(¹) EUT L 236, 2003, s. 846.

Talan väckt den 29 september 2010 — kommissionen mot Ungern

(Mål C-473/10)

(2010/C 328/36)

Rättegångsspråk: ungerska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: H. Støvlbæk och B.D. Simon)

Svarande: Republiken Ungern

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

1. fastställa att Republiken Ungern

- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.3 och bilaga II i direktiv 91/440/EEG ⁽¹⁾ i ändrad lydelse samt enligt artikel 14.2 i direktiv 2001/14/EG ⁽²⁾ genom att inte ha säkerställt en tilldelning av tåglägen som är oberoende i förhållande till järnvägsföretagen,
- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.3 och bilaga II i direktiv 91/440 i ändrad lydelse, samt enligt artikel 4.2 i direktiv 2001/14 genom att inte ha säkerställt ett uttag av avgifter som är oberoende i förhållande till järnvägsföretagen,
- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.1 i direktiv 2001/14 genom att inte ha säkerställt en finansiell balans hos infrastrukturförvaltare,
- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 6.2 i direktiv 2001/14 genom att inte ha gett infrastrukturförvaltare incitament att sänka kostnaderna för att tillhandahålla infrastruktur samt nivån på tillträdesavgifterna,
- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7.3 i direktiv 2001/14 genom att inte ha säkerställt att avgifterna för minimipaketet och bantillträdestjänsterna fastställs till den kostnad som uppstår som en direkt följd av den tågtrafik som bedrivs,
- har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 11 i direktiv 2001/14 genom att inte ha inrättat ett system med vars hjälp järnvägsföretag och infrastrukturförvaltare motiveras att reducera driftsavbrotten till ett minimum och förbättra järnvägsnätets prestanda,

2. förplikta Republiken Ungern att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Direktiven 91/440 och 2001/14 syftar till att säkerställa att järnvägsföretagen får ett rättvist och icke diskriminerande tillträde till den berörda järnvägsinfrastrukturen. För att uppnå detta mål föreskrivs i nämnda direktiv att det organ som tillhandahåller järnvägstransporttjänster inte får fatta beslut som

rör tilldelning av tågsätt och att ett oberoende organ ska sköta tilldelningen av infrastrukturkapacitet. Om ett järnvägsföretag sattes att sköta förvaltningen av trafiken skulle det ofrånkomligen uppnå en konkurrensfördel, eftersom det då skulle behöva tillgång till detaljerad information om järnvägsföretagens tjänster, volymer och tidtabeller.

Förevarande talan har väckts bland annat på grund av att trafikförvaltningen i Ungern, i strid med vad som stadgas i ovan nämnda direktiv, alltjämt ombesörjs av organ som tillhandahåller järnvägstransporttjänster.

Trafikförvaltning kan inte anses vara en infrastrukturförvaltningsaktivitet som inte står i samband med tilldelningen av tågsätt eller av kapacitet, eftersom den som utför trafikförvaltningen ofrånkomligen deltar i beslutsprocessen för sådana tilldelningar. Dels måste den som handhar trafikförvaltningen känna till besluten om tilldelning av kapacitet för att kunna utföra förvaltningen, dels måste den som handhar trafikförvaltningen vid trafikstörningar eller nödfall kunna vidta nödvändiga åtgärder för att återställa trafiken enligt plan, vilket ovillkorligen medför att en ny tilldelning av tillgänglig järnvägsnätkapacitet och tågsätt måste ske.

Den omständigheten att det i Ungern är järnvägsföretagen som i detalj fakturerar de avgifter som ska tas ut för användningen av infrastrukturen strider mot principen om en oberoende trafikförvaltning. Eftersom de detaljerade fakturorna av nödvändighet återspeglar bland annat vilka tjänster järnvägsföretagen nyttjar, liksom aktuella volymer och tidtabeller, ges en konkurrensfördel till de företag som utställer dem.

Utöver underlåtelserna att uppfylla kravet på en oberoende tilldelning av tågsätt, har Republiken Ungern även underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiven 91/440/EEG och 2001/14/EG genom att

- inte ha fastställt nödvändiga villkor för att säkerställa en finansiell balans hos infrastrukturförvaltarna,
- inte ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att förplikta infrastrukturförvaltarna att sänka avgifterna för tillträde till järnvägsnätet samt verksamhetsomkostnaderna,

— inte ha vidtagit nödvändiga genomförandeåtgärder för att säkerställa tillämpningen av direktkostnadsprincipen vid fastställandet av avgifterna för bantillträdestjänsterna, och slutligen

— inte ha inrättat ett system som ger järnvägsföretag och infrastrukturförvaltare incitament att reducera driftsavgifter till ett minimum och förbättra järnvägsnätets prestanda.

(¹) Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar (EGT L 237, 24.8.1991, s. 25; svensk specialutgåva, område 7, volym 4, s. 45).

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg (EGT L 75, 15.3.2001, s. 29).

Överklagande ingett den 14 juli 2010 av Förbundsrepubliken Tyskland av det beslut som tribunalen meddelade den 14 juli 2010 i mål T-571/08, Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska kommissionen

(Mål C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Rättegångsspråk: Tyska

Parter

Klagande: Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: T. Henze, J. Möller och N. Graf Vitzthum)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva Europeiska unionens tribunals dom av den 14 juli 2010 i mål T-571/08, Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska kommissionen, och

— förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Överklagandet rör tribunalens beslut att avvisa klagandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens föreläggande av den 30 oktober 2008 om att lämna upplysningar till kommissionen i ett förfarande rörande statligt stöd till Deutsche Post AG (nedan kallat DPAG).

Kommissionen har i det angripna beslutet ålagt klaganden att lämna upplysningar om DPAG:s samtliga utgifter och intäkter

under åren 1989–2007, trots att DPAG privatiserades redan år 1994 och de flesta transaktioner som berörs har skett efter eller under denna privatisering. Kommissionen har istället för att först klargöra vilka perioder som verkligen berörs begärt upplysningar om DPAG:s utgifter och intäkter för hela perioden från privatiseringen till idag, utan att ta hänsyn till vilket arbete denna uppgift medför. Kommissionen har därmed lagt en oproportionerlig börda på klaganden och det berörda företaget.

Domstolen måste i ett mål som rör statligt stöd avgöra huruvida kommissionen verkligen kan ålägga en medlemsstat att lämna vilka upplysningar som helst, utan att ett sådant beslut omfattas av domstolens direkta överprövningsbehörighet. Om tribunalen har rätt i sin bedömning att sådana beslut inte kan överprövas, måste medlemsstaterna och de berörda företagen alltid i det inledande skedet ta på sig en betydande börda (även ekonomiskt) för att kunna följa ett sådant åläggande, även om de anser att åläggandet är rättsstridigt. Det föreligger också en risk att affärshemligheter sprids, trots att dessa uppgifter oftast saknar betydelse för förfarandet avseende statligt stöd.

Tribunalens angripna beslut är på flera punkter felaktigt ur rättslig synvinkel.

Tribunalen har för det första gjort en felaktig juridisk tolkning av begreppet rättsakt mot vilken talan kan föras och den har missuppfattat rättspraxis på detta område, eftersom den har prövat den angripna rättsakten "utifrån dess innehåll". Det är nämligen endast korrekt att bedöma en rättsakt utifrån dess materiella rättsverkningar när det inte föreligger en tvingande rättsakt. Eftersom kommissionens beslut har antagits med stöd av artikel 10.3 i förordning nr 659/1999 står det emellertid klart att det är fråga om en tvingande rättsakt, varför det saknas anledning att ta reda på huruvida dess upphovsman verkligen ville att beslutet skulle få rättsverkningar gentemot klaganden.

Tribunalen har för det andra gjort en felaktig bedömning av frågan huruvida åläggandet att lämna upplysningar är preliminärt genom att, med hänvisning till rättspraxis rörande frågan huruvida en talan mot ett beslut att inleda ett konkurrensärende kan upptas till sakprövning, förklara att det måste vara fråga om slutgiltigt beslut för att en talan, som här, mot ett åläggande att lämna upplysningar till kommissionen ska kunna upptas till sakprövning.

Tribunalen har för det tredje gjort en felaktig rättslig bedömning av åläggandets rättsverkningar genom att inte beakta den omständigheten att en rättsakt medför tvingande rättsverkningar när den påverkar mottagarens intressen och påverkar dennes rättsliga ställning. Så är fallet med förevarande åläggande, eftersom det är förenat med sanktioner. Dessa sanktioner består dels av den omständigheten att en medlemsstat inte kan återopa